

Библията е пълна с текстове, които говорят за ползата от страданието. Петър ни казва: **“Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, което идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно.”** (1 Петър 4:12) Павел ни уверява, че **„всички, които искат да живеят благочестиво в Христос Исус, ще бъдат гонени.”** (2 Тимотей 3:12) И Яков прави невероятното изявление: **“Считайте го за пълна радост, братя мои, когато падате в рлазни изпитания, като знаете, че изпитването на вашата вяра произвежда твърдост.”** (Яков 1:2,3)

В светлината на тези и много други подобни твърдения, ние сме принудени да признаем, че има тайнствени благословения, свързани със страданието и изпитанията. **Яков посочва, че те развиват в нас точно онези черти на характера, които са необходими, за да станем граждани на Божието Царство.** Няма съмнение, че от нас се изисква търпение. Яков ни казва, че търпението се изработва в изпитанията.

Това ясно ни учи, че **страданието наистина може да бъде необходим елемент в процеса на изграждане на характера за вечността**. Давид също стига до това удивително заключение след като пострада много: **“Добре ми стана, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления.”** (Псалм 119:71) **“Преди да бях наскърбен, аз се заблуждавах.”** (Псалм 119:67)

Докато християнинът не научи този прост библейски принцип, той ще бъде в състояние на постоянно съмнение и неувереност. Всяко преживяно разочарование отново и отново ще повдига въпроси за Божията справедливост и любов. Много християни имат детската представа, че понеже сме приели Исус и тъй като Той ни обича, Той ще използва цялата Си сила, за да ни предпази от всяка болка и изпитания. Но боговдъхновеното Писание ни разкрива, че понеже Господ ни обича, Той често ще ни допуска да преминаваме през огъня на страданието. Защо Той го прави? - Защото в това Господ вижда единствения начин да ни подготви, за да бъдем с Него във вечността. **Бог наистина отговаря на молитвите на онези, които искат очистване на характера. Когато молим Бог да изкорени греха от нашата природа, ние трябва да сме готови да приемем метода, който Той е предписал, за постигането на този резултат.** Болезнените изпитания се появяват като част от пътя, вървейки по който ние достигаме освещението.

По този въпрос много християни са се препънали и са загубили вярата си, когато са се борели с ужасното „Защо?“ Дори и най-отдадените християни могат да се оттеглят в себе си, под влиянието на шок и скръб, които възникват, когато дойде лоша болест, или смъртта вземе неочаквано близък човек. Но те могат да се подготвят за това предварително, така че когато това се случи, вярата им да не се пречупи под тежестта на загубата. **Тайната се състои в това, да почиваме в увереността, че Бог няма да допусне никакви обстоятелства, които да не послужат за нашето най-висше благо.** Изисква се вяра, но не е толкова трудно да се доверим на Този, Който умря за нас. **Трябва постоянно да си напомняме, че Бог ще позволи да възникнат много ситуации, които ще ни изглеждат като ужасяващи трагедии.**

Няма да можем да видим причина или логика в случващото се. Нашата човешка природа може да се разбунтува само при мисълта, че подобни обстоятелства могат да послужат за каквото и да е добро за нас. И точно това е моментът, когато от нас се изисква най-много да се хванем за нищо друго, освен за обещанията на Божието Слово.

Това са обстоятелствата, при които разликата между зрелия и незрелия християнин веднага се вижда. Когато сме изправени пред загуба, ние или се приближаваме до Исус, или се отвърщаме от Него. В тази ситуация всичко зависи от това дали сме развили, или не, лични отношения с Него преди кризата. Само онези, които са разбрали и усвоили принципа, че Божията любов няма да допусне никакви обстоятелства, които не биха послужили за нашето най-висше благо – само те ще могат да се справят правилно с подобни изпитания.

„Веротресенията“ касаят всички нас. Трагедиите ни заобикалят навсякъде: злополуки, болести, предателство, загуба на работа, развод, смърт. Когато в живота ни настъпи бедствие, ние казваме: „Защо не мога да усетя ръката на Бог на себе си? Защо Той допусна такава скръб да ми се случи, нали аз съм Негово дете?“ Земята сякаш се изплъзва изпод краката ни. Писателят Дъг Херман го нарича "веротресение". Изпитвали ли сте някога земетресение? Представете си как сте безсилни да спрете вибрациите на земята и всички последствия, които произтичат от това. По същия начин става и „веротресението“. Много от нас в трудни времена се питат: „Къде е Бог?“. Но ние можем да живеем и да действаме с вяра, основана на опита на предишните поколения и все пак да не чувстваме, че Бог е редом. Това се случва. Херман пише, че след травмата и лутанията в пустинята осъзнава, че Бог никога не е мълчал. В това трудно време той бил обграден от вниманието на близките хора, макар че се чувствал неловко. Той казва, че избягвайки протегнатите им ръце, е пропуснал възможността да почувства прегръдката на самия Исус. Господ иска да ни покаже Своята любов и грижа чрез Своите хора, но ние самите трябва да искаме да приемем тази любов, изразена чрез любящите думи и отношението на другите.

Независимо дали в момента изпитвате страдание, възстановявате се от атака или се подготвяте да получите друга „ракета“ от вражеския арсенал, не забравяйте, че Бог ви държи в ръцете Си. Дори да сте с ожарени от пясъка в пустинята нозе, със страх, който като сянка не отстъпва, горещ въздух да измъчва плътта ви и жарките лъчи на страданието да се опитват да разтопят вярата ви, не забравяйте: Всевиждащото Божие око не спи!

В пустинята има залежи от търпение, смирение, кротост, любов, в нея се ражда доверието в Бога. Ако сте в пустинята, не се страхувайте - Господ ви е оборудвал с всичко! Няма друг начин - борете се! Следите на Господ са пред вас! Вървете след тях!

На вашия пустинен път Бог може да отвори източник на жива вода за вас. Той винаги е до вас, за да ви хване, когато падате, правейки неуверени крачки, но в същото време ви дава свободата да вървите сами и да тичате в бащините Му прегръдки. Който е бил в горещата пустиня на изпитанието и е понесъл топлината и прахта, той може да потвърди, че могъщия Бог никога не забравя и не оставя Своите Си!

Знаете ли, че Бог ви обича повече от всеки на света? Знаете ли, че най-много ви мрази дяволът и той винаги чака момента да ви събори, да унищожи душата ви, да повреди духа ви. Вие имате всеки ден избор на кого да дадете предпочитание!

Голяма чест е да бъдеш с Бог, да бъдеш част от Неговия избран народ, за когото Той се сражава и досега!

Всеки от нас е изпитвал болка в душата си поради нещо в миналото, поради празнота в живота си. Ние приличаме на Петър - ходим по водата, гледайки на Христос, но щом отклоним погледа си – и ни дърпа към дъното.

Всички имаме възходи и падения, имаме радост, и мъка, разбити мечти, дела, достойни за съжаление, както Тома, понякога имаме съмнения. Въпреки че сме пълни с недостатъци взимаме хляба и виното с ръцете си, не забелязвайки греха в себе си. Бог да даде всеки от нас да има духовна силна жажда и да успеем да останем верни на Христос в горнилото на изпитанията.

И колкото и тежки да са страданията, колкото и громки да са риданията, Бог да ни даде сили да благодарим за всичко. Да се доверим на Бога със смелост, ние сме в Неговите ръце. Каквото и да се случва, Бог е наша надеждна защита! Без значение какво ни казва врагът, нека помним пролятата за нас кръв! Да даваме отпор на дявола и да уповаваме на Христа. Ние сме под сянката на Божиите крила!

Превод: Светлина за теб